

obyvateľov Jericha, poslúchli Boha. A na piaty deň hradby padli...

Rachab bola výnimočná žena. Za príklad ju dávajú aj apoštol Pavol v liste Hebrejom (Hebr 11, 31) a apoštol Jakub (Jak 2, 25).

Starý zákon je tá časť Biblie, ktorú príliš neobľubujem kvôli tvrdosti, ktorou sa časy, ktoré tu sú vyrozprávané, vyznačovali. Uvedomujem si však, že tá krutosť je tu aj dnes. Aj tá lenivosť. Dnes tomu hovoríme pohodlnosť. Pohodlnosť k vlastnému životu a možnostiam, ktoré nám dáva Boh. Koľkokrát sa tvárim, že nevidíme šancu, ktorú

dostávame. Alebo naozaj nemôžeme prijať ponúknutú pomoc?

Keď sa budete trápiť, lebo nevíete ako ďalej, pozrite na nebo. Možno riešenie nie je až také komplikované ako sa na prvý pohľad zdá. Nezabúdajte na to, že vám ruku podáva nie človek, ale Boh. A On vie, čo je pre Vás najlepšie.

Podľa:

1. *Martína Sojková. Rachab. In Miriam, jún 2007.*

2. *Sväté Písmo, Kniha Jozue.*

Niektorí učitelia v roku 1968

prot. ThDr. Štefan Horkaj

Na mnohé udalosti, ktoré sme prežili zabúdame, mnohé nám zostanú zapísané v pamäti do konca života. Na mnohé udalosti je dobre aj zabudnúť.

Boh do nás zaštepil vlastnosti zábudlivosti aj pamätlivosti, lebo niektoré udalosti je potrebné si pamätať. Nechcem a nemôžem robiť sudcu, lebo Sudcom je a bude Boh, sám Spasiteľ Isus Christos pri poslednom súde. Mojou snahou je len zapísať niektoré udalosti, aby sa zachovali pre budúcnosť a aby sme sa z nich poučili.

Nech si dnes mnohí učitelia a učiteľky, ak ešte žijú, vstúpia do svedomia, čo všetko robili a ako ubližovali deťom pravoslávnych duchovných v roku 1968 a po ňom. Mená uvádzať nechcem, ani obce a školy, ak, tak len okres, kde sa to stalo. Všetci vieme o tom, že do roku 1968 sa deti pravoslávnych duchovných veľmi ťažko dostávali na stredné a vysoké školy, ale po roku 1968 niektorí učitelia tvrdili, že nebudú môcť na nich študovať vôbec. Začali niektoré deti šikanovať, dávali im zlé známky, ponížovali ich. Rodičia boli nútení svoje deti neraz prekladať na iné školy.

Rímskokatolícki duchovní tento problém nemali, lebo nie sú ženatí. V michalovskom

okrese na jednej škole, začala triedna učiteľka šikanovať dievča pravoslávneho duchovného, žiačku základnej školy na druhom stupni. Dievča bolo šikovná a v škole aktívne. Šikanovanie si všimol aj riaditeľ školy a vo vysielaní školského rozhlasu vyzval učiteľov aj žiakov, aby sa šikanovania vyvarovali, aby neprenasledovali tých, ktorí majú iné vierovyznanie. Učiteľka, ktorá vystupovala proti pravoslávnej Cirkvi, ubližovala žiačke ďalej. Otec tejto žiačky, pravoslávny duchovný, konal pohreb v blízkosti školy; učiteľka sa pred všetkými žiakmi vysmievala z jej otca a ironicky vravela, že čo tu ešte robí ten baľuška. Dievča ochorelo, dostalo žalúdočnú nervozitu. V nemocnici zistili, že nemá vážne zdravotné problémy, že žalúdočná nervozita je výsledkom šikanovania triednej učiteľky.

Rodičia preložili dievča na inú školu do okresného mesta, kde matka pracovala. Triedna učiteľka napísala žiačke negatívnu charakteristiku. Matka ju doniesla ukázať riaditeľovi školy, ktorý ju dal prečítať svojmu zástupcovi. Charakteristika bola samá lož, lebo žiačka bola veľmi dobrá a aktívna, recitovala a aktívne sa zapájala do diania školy.

Dnes toto dievča pracuje ako úradníčka, úspešne ukončila ekonomickú školu. Bývalú učiteľku rodičia i dievča niekedy stretávajú, ale po skúsenostiach, ktoré mali, nechcú s ňou mať nič spoločné. Úlohou a poslaním učiteľky bolo vychovávať, a nie ubližovať.

Podobnú nepríjemnú skúsenosť mali rodičia aj so svojim synom, ktorý mal nastúpiť na základnú školu na prvý stupeň; tu pôsobila učiteľka, u ktorej sa schádzali uniat i ktorá bola veľmi proti pravoslávnej Cirkvi. V okresnom meste žiaka do školy prijať nechceli; mal nastúpiť do školy v dedine na pol roka, alebo aspoň na pár dní, pretože škole hrozilo, že nebudú mať dostatok žiakov v ročníku. Rodičia však boli proti tomu. Napokon sa to vyriešilo a chlapec chodil do školy v okresnom meste. Dnes je inžinierom a úspešným podnikateľom. Na tie zlé časy dnes len s úsmevom spomína.

Negatívne správanie učiteľov podnecovalo aj správanie detí, ktoré ubližovali svojim

spolužiakom iného vierovyznania. Myslím si, že tí, ktorí dokážu ubližovať iným ľuďom, sú duchovne chorí a potrebujú duchovnú pomoc; sami ju nehľadajú, lebo si myslia, že sú v poriadku a zdraví.

Je pravda, že ani učitelia v rokoch 1950 a 1968 to nemali ľahké; museli svoje náboženské presvedčenie skrývať, lebo ohrozovalo ich existenciu. Bolo mnoho aj takých učiteľov, ktorí zmenili zamestnanie. Niektorí z nich po nepríjemných skúsenostiach po roku 1968 začali sami spôsobovať nepríjemnosti svojim pravoslávnyim žiakom, a zvlášť deťom pravoslávnych duchovných. Uniat sa v roku 1968 usilovali získať si aj učiteľov, čo sa im aj podarilo. Na tento účel boli vyčlenené peniaze pre cerkovníkov, kurátorov, kantorov, duchovných a vplyvných veriacich, aby sa angažovali za úniu. Niektorí pod vplyvom výčitiek svedomia peniaze darovali do chrámu.

Pravoslávna Cirkev v Benine

Mgr. Pavel Tkáč

V roku 1969 Beninčanovi Optatovi Bechanzinovi, dôstojníkovi polície, ťažko ochorel jeho päťročný syn Erik, ktorého ranila mŕtvica. Bechanzin ihneď zaviezol syna do nemocnice v meste Kotona, ale lekári boli bezmocní a odmietli Erikovi pomôcť. Erikov otec sa obrátil k rímskokatolíckej Cirkvi, ktorá v tejto krajine už existovala. Začal navštevovať bohoslužby v nádeji, že Boh vylieči jeho syna. Ale ani tu nenašiel pomoc. Preto pozval do svojho domu príbuzných a susedov a poprosil ich, aby sa spoločne modlili za Erikovo zdravie. Po ich modlitbách sa syn zázračne uzdravil. Táto skutočnosť posilnila modlitebnú skupinu ľudí vo viere a dala im silu pokračovať v modlitebných zhromaždeniach. Po modlitbách k Bohu sa udiali mnohé zázračné uzdravenia chorých.

V roku 1975 sa táto modlitebná skupina rozhodla založiť samostatnú Cirkev a veriaci sa začali celé dni postiť, aby poznali Božiu vôľu. Erik Bechanzin, ktorý už mal vtedy jedenásť rokov, mal zjavenie od Boha, ktorý na otázku o tom, ako majú nazvať svoju cirkevnú komunitu, odpovedal: „*Moja Cirkev sa nazýva pravoslávna Cirkev*“. Toto veľmi prekvapilo členov cirkevnej komunity, pretože nikto z nich, vrátane samého Erika, nikdy nepočul o existencii takejto Cirkvi a ani nepoznali slovo „pravoslávny“. Význam tohto slova hľadali v slovníku a svoju obec nazvali „Pravoslávnu cirkvou Beninu“. Optatu zvolili za biskupa, a až po dvanástich rokoch sa zoznámili s predstaviteľmi skutočnej pravoslávnej Cirkvi.

V roku 1987 sa v Benine konal kongres Svetovej rady cirkví, na ktorom sa zúčastnili